

σον, ὁσὸν ἡ καὶ φοβερόν τῆς σοφίας τῶν ἀνθρώπων ἐλεγκτήν. Αὐτὸν ὅστις κατεῖχε ἐπὶ τῆς ἐποχῆς του τὴν τελευταίαν ἴσως λέξιν τῆς γνώσεως καὶ τῆς Ἐπιστήμης. Ἐκλέγει ὁ Ἰησοῦς τὸν μύστην τῆς ἐπιστήμης ἵνα ἡ Ἐπιστήμη διὰ τοῦ μύστου αὐτῆς— τοῦ Παύλου— λαμβάνη τὴν ἐμπρέπουσαν ἀπάντησιν ἐφ' ὅσον αὐτὴ διὰ τῶν ἀνθρωπογνωστικῶν αὐτῆς δεδομένων, θὰ ἤξιον νὰ ἀκουσθῆ καὶ εἰς ζητήματα πίστεως, ἅτινα παντελῶς διαφεύγουσι τῆς ἀρμοδιότητος αὐτῆς, καθόσον ταῦτα ἐξυπηρετοῦσι μόνον τὰς ταπεινότερας τοῦ ἀνθρώπου ἀνάγκας, χωρὶς καὶ νὰ δύνανται νὰ πληρῶσωσι τὰ κενὰ τῶν πνευματικῶν ἡμῶν ἀναγκῶν καὶ συναισθημάτων. Αὐτοὶ λοιπὸν μετὰ τῶν ἄλλων ἀποστόλων τῆς χριστιανικῆς πίστεως, εἶναι οἱ διασκελίσαντες ὡς ἀετοὶ ταχύπτεροι τὸν τότε ἄγνωστον κόσμον, καὶ ἐξαγαγόντες, ἐκ τοῦ σκότους αὐτόν, ὡδήγησαν τοῦτον διὰ τῆς χριστιανικῆς πίστεως εἰς τὸ Φῶς τοῦ ἀληθοῦς πολιτισμοῦ, ὅστις εὐρηται ἐν τῇ διδασκαλίᾳ καὶ ἐφαρμογῇ τῶν ἀληθειῶν τῆς χριστιανικῆς πίστεως. Εἶναι ἐκεῖνοι οἵτινες κατεπορεύθησαν τὸν χιτῶνα τῆς χριστιανισμῶν διὰ τῶν μαρτυρικῶν αὐτῶν αἱμάτων, εἰς τὸν ποταμὸν τῶν ὁποίων ὄχι, μόνον δὲν ἐπνίγη ὁ χριστιανισμὸς ὡς ἠλπίζον οἱ διῶκται του, ἀλλ' ἐξῆλθεν ἐκεῖθεν πλέον ρωμαλέος καὶ γιγαντώδης, ἔτοιμος νὰ ἀντικρῆσθῃ τὴν μῆνιν καὶ νέων τυράννων νικηφόρος. Καὶ ἡ πίστις αὐτῆ τοῦ Χριστοῦ ὑποσκελίζουσα πάντας τοὺς ἐναντίους τούτους διὰ τοῦ θανάτου καὶ τοῦ τάφου, βαδίζει θριαμβευτικῶς διὰ μέσου τῆς διαδρομῆς τῶν αἰῶνων κρημνίζουσα ἡρέμα, καὶ συντρίβουσα ταχέως, πᾶν ἐμπόδιον εἰς τὸν δρόμον της, ἕως οὗ ἐπικρατοῦσα μίαν ἡμέραν ἐν ὅλῃ τῇ ἀνθρωπότητι, μὲ ὄλην τὴν ἐπίγνωσιν τῆς πνευματικότητός της, θὰ ἀποβῆ ὁ τέλειος γνώμων τοῦ βίου τῶν ἀνθρώπων ἐπὶ τῆς γῆς.

ΑΝΤΙΠΡΟΣΩΠΟΣ ἡμῶν εἰς τὰς Ἐπαρχίας εἶναι ὁ κ. Κων. Καραλῆς, ὅστις ἐνεργεῖ ἐγγραφῆς καὶ εἰσπράξεις διὰ λογαριασμὸν τοῦ Περιοδικοῦ μας.

(Ἐκ τοῦ Γραφείου)

Ἄντιπρόσωπος ἡμῶν εἰς τὴν περιφέρειαν Φεσσοῦ-Καρινθίας εἶναι ὁ κ. Α. Κονομόδης ὅστις ἐνεργεῖ ἐγγραφῆς καὶ εἰσπράξεις διὰ λογαριασμὸν μας.

ΑΠΟ ΤΑΣ ΠΡΑΙΑΣ ΕΙΚΟΝΑΣ ΤΟΥ Ι. ΧΡΥΣΟΣΤΟΜΟΥ

Πολλοὶ βλέποντες τὸ τῆς Μητρὸς Ἐκκλησίας σκόφος, ἔστιν ὅτε, κλυδωνιζόμενον καὶ ὑπὸ τῶν διαφόρων τῆς ἀπιστίας, ἀμφιβολίας καὶ αἰρέσεως συστημάτων ἢ συγκροτημάτων βαλλόμενον καὶ ἀναμοχλευόμενον,—σκανδαλίζονται, κλονίζονται, φοβούνται διὰ τὴν Ἐκκλησίαν μέλλον. (Οἱ φόβοι τῶν οὗτοι εἶνε δεδικοιολημένοι ἢ μήπως τὸ ὑπερβάλλον τοῦ ζήλου τῶν διὰ τὴν ἐπικράτησιν τῆς ἀληθείας ὑπερβάλλει τοὺς κινδύνους καὶ καταποντισμοὺς ἀναπλάττει;—Ὅτι οἱ κινδύνοι οὗτοι εἶνε ἀπὸ τοὺς συνήθειαι, διὰ μέσου τῶν ὁποίων ἡ Ἐκκλησία ἐκπαλαί διαπλέει καὶ διέρχεται, ἀλλὰ καὶ πάντοτε νικητρία ἀντεπεξέρχεται,—ἔφερε ἱδρωμένον σχετικὸν λόγον τοῦ Μεγάλου Πατρὸς Ἰωάννου τοῦ Χρυσοστόμου, ἔχοντα ὡδε:

Ἰωάννης Ἐπίσκοπος χαίρειν.... Ἄς προσπαθῆσω λοιπὸν νὰ σοῦ ἀφαιρέσω τὸ βάρος τῆς ἀθυμίας καὶ διασκεδάσω τοὺς λογισμοὺς, οἵτινες ἐσχισμάτισαν ἐν φοβερόν νέφος μετὰ εἰς τὴν διάνοιάν σου, ἀπὸ τὸ ὁποῖον προέκυψαν πολλαὶ ἀμφιβολίαι διὰ τὸ μέλλον τῆς Ἐκκλησίας.

Ἦ εἶναι λοιπὸν ἐκεῖνο τὸ ὅποιον σοῦ συγχίζει τὴν διάνοιαν καὶ σὲ κάμνει νὰ λυπηθῆς καὶ ἀδημονῆς; Ὁ ἄγγιρος καὶ ζοφώδης μὲν ὁ ὅποιος ἐνέσκηψε εἰς τὰς Ἐκκλησίας καὶ ἔχει δημιουργήσῃ μίαν νύκτα παντελῶς ἀσέληνον καὶ ὁ ὅποιος κατ' ἐκάστην ἡμέραν καθίσταται φοβερότερος γεννῶν τρομερὰ ναυάγια καὶ ἀφῆνει γενικῶς ὡς ἡ πανωλεθρία τῆς Οἰκουμένης; Γνωρίζω τοῦτο καὶ ἐγὼ, καὶ οὐδεὶς θὰ ἀντεπῆ καὶ ἐάν ἴθις, καὶ εἰκόνα ἀναπλάσσω τῶν γενεμένων ἵνα ἀντιληφθῆς σφετέρη τὴν τραγικότητα. Θάλασσαν βλέπομεν νὰ ἀνατηκῶνεται κάτωθεν ἀπ' αὐτῆς τῆς ἀδύτου καὶ ἐπιδοκίμας (ἐπιβάτας τῶν πλοίων) κεκρούς ἐπιπλέοντας εἰς τὴν ἐπιφανείαν τῶν ὑδάτων καὶ ἄλλους νὰ καταποντίζονται, τὰς σκιῶν τῶν πλοίων νὰ διαλύονται τὰ ἴστια νὰ ξεσχίζονται, τοὺς ἴστους νὰ τσακίζονται, τὰς κώπας ἀπὸ τὰς χεῖρας τῶν ναυτῶν νὰ ἀποσπῶνται τοὺς κεθερνήτας τῶν πλοίων, ἀντὶ διὰ τῶν πηδαλίων νὰ διευθύνωσι ταῦτα, ἐπὶ τῶν καταστρωμάτων καθήμενοι, ἔχοντας τὰς χεῖρας πεπληγμένας περὶ τὰ γόνατα καὶ μοιρολογούντας διὰ τὴν συμφοράν των καὶ ἀπεγνωσμένως βῶντας, θρηνοῦντας καὶ ὀλοφυρεμένους καὶ θρηλα θαλάσσια (βλέπομεν) πανταχόθεν ἐναντίον τῶν πλεόντων ἐπιτιθέμενα.

Ἀλλὰ ὅσον καὶ ἂν προχωρήσω εἶναι ἀδύνατον νὰ φθάσω πράγματα ἀφθαστα, διότι οὐκ ἀνδύομαι εἰκόνα καὶ ἂν ζητήσω τῶν παρόντων κακῶν, ἠμολογῶ ὅτι διὰ τοῦ λόγου δὲν εἶναι δυνατόν νὰ παραστήσῃ τὸ μέγεθος τοῦ κακοῦ. Ἄλλ' ὅμως καὶ ταῦτα, καίτοι τὰ βλέπω δὲν ἀποθαρρύνωμαι διότι ἐλπίζω μεγάλως εἰς τὸν κυδορνήτην καὶ προνοητὴν τοῦδε τοῦ κόσμου, ὅστις, καίτοι οὕτως ἔχουσι τὰ πράγματα δύναται δι' ἐνὸς νεύματος νὰ ἐπαναερέψῃ τὴν γαλήνην.

Οὗτος συνηθίζει, ὄχι ἀμέσως, οὔτε ἐν ἀρχῇ τὰ δεινὰ νὰ καταλύῃ, ἀλλ' ὅταν ἀβηθῶσι (τὰ δεινὰ) καὶ εἰς τὸ τέλος πλησιάζωσι καὶ εἰς πολλοὺς ἀναφανῆ ἢ ἀπόγνωσις, τότε θαυματουργεῖ καὶ παραδοξοποιεῖ, φα-